

Redactor: DACIANA VLĂDOIU
Tehnoredactor: VASILE CIUCA

I

NOTĂ

în contractul general de editare a seriei *Scrieri*, Tudor Arghen a inclus și următoarea precizare: «în cadrul volumelor din seria *Scrieri* se vor adăuga lucrările noi, în versuri și proză, ale autorului, apărute concomitent cu lucrările de același profil din seria de *Scrieri* sau ulterior».

Potrivit acestei clauze contractuale, prezentul volum cuprinde versurile antume și postume din plachetele publicate după tipărirea volumelor *Scrieri 1-4*, cele publicate antum și postum în periodice precum și versurile pentru copii.

Secțiunea *Versuri pentru copii* cuprinde și ciclul inedit Școala «Pui de Găină».

în secțiunea *în volume*, într-o *Addenda* am grupat poeziile apărute numai în volumul *Versuri*, ESPLA, 1999 și cele treisprezece *Agate negre*, publicate de noi în secțiunea *Inedite a voi. Opere II, Versuri*, Editura Univers Enciclopedic, 2000.

Editorii

Cartea a apărut cu sprijinul MINISTERUL EDUCAȚIEI
ȘI AL CERCETĂRII

ISBN 973-7934-54-7

CADENȚE
(1964)

BUNĂ-DIMINEAȚA, PRIMĂVARA!

A! Bună-dimineța, Primăvară!
Iar proaspătă te-ntorci în țară,
Tu fragedă, și ea întinerită.
În țara de răspântii verzi, fii binevenită.
Te aștepta cu coafe plină
De rouă nouă și lumină.
Te-ntâmpină-n cămașa de in și borahgic,
Tivită cu chenare de iederă și spic,
Pe poale cu garoafe și cu vâpăi de mac,
De boance și crăițe, și-albastre flori de ac,
Împodobită toată, de marea sărbătoare,
În așteptarea-n luncă a scumpei surioare.
Purtată-n umăr, coafe ți-o pleacă pân' la gură,
Să iei, ca-n sărutare, din ea, o sorbitură.

Băuși destule lacrimi într-altă primăvară,
Din ciutura cu sânge și-aghiazma lor amară.
Ți-au semănat în cale, aminte să-ți aduci,
Pământul cu morminte și cu păduri de cruci.

Dă-i mâna, copilandră de-a pururea fecioară,
Că vă-ntâlniți depline, acum întâia oară,
La început de vremuri, nădejdi și învieri,
Două-nfloriri de muguri și două primăveri.

«Gazeta literară», an. X, nr. 16,18 aprilie 1963, p.1.

ASCEZĂ

Păianjenul visării parc-ar sui cu frică,
Parc-ar călca pe firul nădejdiilor întins,
Care-și «srqhnnră vârtill, pp năț l*cp.rvAq\mi
Un căpătâi în haos, de-o stea, de unde-i prins.

Singurătatea-n zale mi-a străjuțit cavoul
Ales pentru odihna rănitului oștean,
Și i-a cules auzul catifelat ecoul
Cu șase foi, al frunzei căzute din castan.

De mult păzește cripta și pragul ce scoboară,
Dar vremea, nentreruptă de morți și crăci uscate,
Prin mâinile tăcerii, de ceară, se strecoară,
Ca un fuior de pulberi și brume deslânate.

Puse-n vârtejul ritmic al unui singur vers,
Ar mai simți Cadența, de-a pururi ascultată,
De valuri și de ceruri, egale-n pasul mers,
Când s-ar opri secunda și inima să bată?

«Gazeta literară», an. X, nr. 51,19 decembrie 1963, p.1.
Datată: Decembrie 1963.

SUS

Bagă de seamă, omule de carne,
Că umblă orice zi să te răstoarne,
Că orice oră umblă să te frângă.
Dar lacrima durută nu ți-o lăsa să plângă.
Ia seama bine, somn să nu te fure,
Nu te opri, înalță-te vulture.
Ajunge o secundă să șovăi. Chiar de azi

Ai și-nceput să șchioapeți și să cazi.
Neadormit și teafăr se cuvine
S-arunci și trândăvia ispitei de la tine.
Primejdia s-o cauți de-a dreptul, într-adins.
Nu te lăsa de semeni și timp rănit și-nvins.
Cu traista în spinare, cu câinele tău, leul,
Dă luptă nentreruptă cu ceasul rău și greul.
Călătorind de-a pururi prin zări și peste zare,
Să nu te afle viața culcat, dar în picioare.

«Steaua», an. XIV, nr. 3, martie 1963, p. 3.

AȘTEPTARE

Toată ziua-n drum mă uit
Și-aștept ziua ca să uit.
Va veni ori nu mai vine?
Au trecut opt vremuri pline
Și soroc după soroc.
II aștept să-și facă loc
Sau prin apă, sau prin foc.
E un drum,
Ori o pârție de fum?

Vezi că mi-a făgăduit
C-o să vie negreșit,
Nu mi-a spus cu gura lui,
Ci cu a ghiocului.
Toată lumea grăitoare
Având gura în zăvoare,
Am crezut ghiocului,
Lacătul norocului.

Noaptea ochii nu-i închizi
Colcăiți ca de omizi.

Auzi fagurii din stup:
Se răscoc și, plini, se rup.
Omul tace, gândul umblă
Ca un hoț prin grâu și-n umbră,
Și-ascuți gândurile-n șoapte.
Târlă lungă-n pas de noapte.

«Revista Fundațiilor Regale», an. XIII, nr. 3,
martie 1946, p. 481.

IRODUL

Cela ce încă nu te-ai zămislit
Și te târăști prin beznă către soare,
Nainte de-a te fi-ncolțit
Chemarea lui din veac biruitoare;

Cela ce-mpins de oarba ta putere
Te plămădești în datini și soroace,
Din scânteierea câtorva mistere
Și din tăceri ai și pornit încoace;

Cela ce poate-ai și sosit și te ridici
Și sorbi cu mine vânt, fără să știi,
Din zarea mea, ivit printre pitici,
Desăvârșit și frământat, și viu;

Închis în pântec sau cuprins la țafă,
Te simt că te apropii și că ești,
Plod ticălos de câine, făt de mătă,
Vierme de om în căile domnești.

Până ce viața ta să nu m-ajungă
Să mă stârpească de puteri și slavă,
Pun cu cuțitul meu ca să-ți împungă
Prin întuneric ochii de otravă.

Copilărie care mișuni primprejur
Și zvârli cu pietre-n morții din icoană,
M-am înțeles cu umbra să te fur
Și să te dau pământului pomană.

Sutașii mei în taină dau porunci
Să bată grâul, papura și floarea,
Și-ngenunchindu-i, prinși, pe prunci,
Să le reteze, ca la mieii, înghițitoarea.

Măreț ca mine și temut ca mine,
Viteaz în patru vânturi, nu-i pe
Întinsul meu, păzit amar și bine,
Robul în vârstă, sulița să-mi scuipe.

«Adevărul literar și artistic», an. IX, nr. 388,
13 mai 1928, p. 3.

GHTERSUL ÎNGÂNAT

Nu te-am văzut la față, dar, vecine,
Te simt mereu alături, lângă mine.
Nu te aud când intri, ci, deslușit în șoapte,
Te-ntrezăresc de cum se face noapte.

Mă caută de-o viață-ntreagă,
Oriunde-ajung, ființa ta pribeagă,
De ceață și de umbră sau de gând,
Și-aștept să se-nsereze mai curând.

Aș iscodi cuvântul în zadar
Să te numesc: duh, înger, fum sau har,
Însă simțind că te apropii, psaltul,
Trezit pe foaia mută din teanc, se face altul.

O scăpărare fulgeră deodată
Nemărginirea lumii-ntunecată
Și, ca un tibișir de aur, trage-o dungă
De scapără departe întreaga zare lungă.

Iar dacă pana psaltului dă spic,
Eu n-aduc la-ncolțirea lui nimic,
Că mâna mâna ta mi-o mână,
Și ghiersul meu e-al tău; doar ți-1 îngână.

Obișnuit cu pasul, ți-1 aștept
Cu mâinile unite-a smerenie, la piept.
Un jilț în dreptul rafturilor pline
Stă pregătit, nălucă, pentru tine.

Vream să-ți sărut odată opinca de lumină,
Dar, ca și mine, nu știi ce-i tihnă și hodină.

«Gazeta literari», an. X, nr. 24,13 iunie 1963, p. 1.
Datată: *Iunie 1963.*

APRIL

într-o ramură-nflorită
E-agățat un cuib, în tei.
Ramura e legănată
Legănându-și cuibul ei.
Vântul murmură prin floare.
Adormind-o cu descântul.
Pasărea surâde-n aripi,
Cunoscând că-i numai vântul.

Mi-a zburat de mult din floarea
Sufletului pasărea,
Aripi ca-ntre fulgi cicoarea,
Verde-n piept ca zarzărea.

O tot caut de atunci
Prin pădure, prin copaci.

Pasăre cu aripi lungi,
Unde ești și ce mai faci?

«Gazeta literară», aa X, nr. 27,4 iulie 1963, p
Cu titlul: *Un april*

DRAGOSTE TÂRZIE

Da, te-aș iubi cum mă iubești și tu
Inim-ar spune da, cugetul nu.
Te-ai așteptat vâlvoarea să mă ia
Și să mă ardă în dogoarea ta.
De unde te-ai ivit să mă-mpresori
Cu-atâtea stele și cu-atâți fiori?
Nu ți-ai dat seama, și de-abia
Vedeam și eu că ai putea
Să fii copila mea.
Simțirea dragostei, ades nebună,
Răzlețele streine le-mpreună.
Și vârstele le face deopotrivă.
Femeie pătimașă, aprinsă, uscățivă,
Ești tânără, trufașe și frumoasă.
Mă vrei al tău și-atât, și nu-ți mai pasă
De toți ai tăi, de toți ai mei,
Jertfiți unei femei.
Ai vrut să te desfaci dintre dantele,
Să mi te dai ca versurilor mele.
Beția te prinsese deodată,
Și vrei să fii a mea de tot și toată,
Călcând o pravilă, uitând
Că ai ieșit din rând.

Și te-am făcut să suferi, știu,
In ce aveai în tine mai zvâcnit și viu.
M-am prefăcut că nu-nțeleg,
Ca să rămâi ce ești, și eu întreg,
Și te-am jignit cu voie, să mă ierți.
Poți să blestemi și să mă cerți,
*** îți nsCtinde
Cu plânșii ochi, și coapsele rotunde.

«Gazeta literari», an. X, nr. 23,6 iunie 1963, p. 1.
Datată: Iunie 1963.

O VIȘINĂ

A mai rămas în ramuri, neculeasă,
O vișină-n grădina de acasă,
Mărgăritarul roșu al pomului stufos.
De ce-l faci, Doamnă Fire, atâta de frumos?

Alături și caișii,-ncărcați cu portocale,
Arată-mbelșugarea risipei Dumitale,
Și-n mijlocul atâtor iviri, ar fi-n zadar
Să nu simt că zvâcnește și-n noi același har.

De-o seamă cu sămânța de grâu și cu porumbul,
Mi-năbușe-ncolțirea pământul greu ca plumbul,
Dar sfărâmă țărâna, și gingașa tulpină
Se-nalță mângâiată de boare și lumină.

«Gazeta literară», an. X, nr. 23,6 iunie 1963, p. 1.
Datată: Iunie 1963.

RÂVNĂ

îngreuiate de pământul din răzoare,
Petalele au năzuit să zboare,
Cum nu fuseseră sortite la-nceputuri,
Desprinse de țărână și desfăcute fluturi.
Dar înșelate-n râvna cât mai sus,
Să se-nvârtească-n jurul lămpilor s-au pus.

Zace pe cărți un fluture întins,
După ce candela și mie mi s-a stins.
Nu se-aștepta că, rupt de pe tulpină,
Îl va ucide visul fanatic de lumină.

«Gazeta literară», an. X, nr. 27,4 iulie 1963, p. 1.

TRÂNDĂVIE

într-o lumină-a foc scăpărătoare,
Se-ntinde-amiaza zilei pe oraș.
Biserica, în coif, ca un ostaș,
O dogorește-n secetă arșița.
Ce bine-i stau pridvoarelor ei, șița
Și petecul de prispă, de umbră și răcoare!

De-aș fi biserica din poarta mea,
Încinsă cu picturi medievale,
Să-i mai deschid altarul n-aș putea,
Cu stranele mai șubrede și goale.

Un vultur în văpaie se ridică;
Pe cât se-nalță mi-e mai frică.
Gândule înger, nu zbura. Noroc!
Să vezi că și vulturele ia foc.

«Gazetaliterară», an. X, nr. 27,4 iulie 1963, p.1.
Datată: Iunie 1963.

r

PE O HARPĂ MEDIEVALĂ

Vinc-mi iarăși, lângă suflet, și să plângeți amândoi.
Voi pleca, și către seară vei rămâne întristată,
Cătând pasul amintirii printre frunze și-n trifoi.

Iu, de sufletul meu spânzuri ca o iederă-uscată
Dezlipită de fereastra turnului cu-ogive multe.
Cine-și pune-n vânt urechea, șoptele să i le-asculte?

Așteptarea simți că ține cât un șes pustiu de viață.
Ai ghicit că-mbrățișarea e zălogul cel din urmă.
Te zăresc într-o poveste cu cerdac și cer în față,
Măsurând în fiecare seară ziua ce se curmă.
Și tresari la-nvăluirea liniștilor dintre plopi,
încercând din amintire umbra ei să ți-o dezgropi.

Ceri văzduhurilor pâcla tainelor să și-o despice
Și să-ntoarcă drumul negru, așternut ca un plocat,
însă ochii-n pleoape, umezi, vor veghea, ca două spice,
Până ultima nădejde le va fi și secerat.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 4,23 ianuarie 1964, p. 1.
Datată: 1964.

PRIVIGHETOAREA

Prinsă din zbor și cântec, în crâng, privighetoarea,
I s-a cernit deodată toată zarea.
Dusă din lumea largă și slobodă-n robie,
Se zbate, zi și noapte, de moarte,-n colivie.

Milos în scris și predici, la chin și suferințe,
Duhovnicu-i dă zilnic tainul de semințe,

Dar spune, cu țigarea pe buze: - «Nu-nțeleg:
îl tot găesc deoparte, cum i l-am pus, întreg.»

Zadarnică, o rază mângâie prin zăbrele
Amara nostalgie a tristei filomele.
Se-avântă, se rănește și se strânge.
El împăcat că-i cântă, privighetoarea plânge.

Hernance, 1963

PESTE LUMI

Dezlegată iar, aripa vrea să fie călătoare.
Stea de sus, te-am luat cu mine dintr-un vis într-o vâltoare.
Odihnit în peșteri, vântul pleacă iarăși în prigoană.
Ia-mă, du-mă, smuls zăbranic de la sfânta din icoană,
împrejurul meu urâtul zace ca un schit închis.
Racla moaștelor așteaptă un pomelnic tot nescris.

Ia-1 și du-1 să zboare-n zarea scăpărată, dintre sorți,
Rătăcit peste beteala scânteiată-n mii de bolți.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 6,6 februarie 1964, p. 1.
Datată: 1964.

MONOTONIE PE VIOARĂ

De când nu mi-ai mai cântat
Sunt, vioară, întristat.
N-ai putea ști ce mă doare
De tot cad într-o-ntristare?
întristat de ce să fiu?
Că-i devreme, că-i târziu?

Și n-am cine să mă-nvețe,
De mi-e dor sau mi-e tristețe,
Ca să știu, la întreat,
Că ceva s-ar fi-ntâmpat.
Dor de ce-ar putea să-mi fie?
De-altă nevinovăție?

Nu-mi dau seamă ce-ntristare
Negrăită, iar mă doare,
întristările ți-s multe.
Cine să ți le asculte?
Cine ți le înțelege
întristările pribege?
Că nici eu nu le-nțeleg,
Să le-nșir, să le dezleg.
Te-ntristează când și dacă
Alții cântă, râd și joacă?
Scripcă veche, mai de mult,
Doar tăcerea ți-o ascult,
Nu-mi dau seama ce-ntristare
Decât altele te doare,
Oare trebuie să-mi pară
Că-a murit ceva-n vioară?
Ori, vioară, simți mai bine,
N-a murit ceva din mine?

«Viațaimiărească», an. XVI nr. 9, septembrie 1963, p. 3.

VITEAZULE

Viteazul își oprește calul
Unde se-ntunecă de noapte malul,
însetoșati de goană, de două vieți întregi,
Prin țările uscate, de râpi și ghimpi, pribegi.

Ia, vuietele undei sunt aproape,
Și calul până-n șolduri intră-n ape.
Albastrul râu stingher
E plin de stelele din cer.

Viteazule, veghează, de se poate,
Să nu le soarbă calul tău pe toate,
îmi trebuie și mie una,
Că-mi piere din fereastră luna.

Ieșit în zori din lanțuri și-nchisoare,
fi sunt dator să-i fac scrisoare
De tot ce mă apasă și mă doare,
Cui mă iubește-acasă și nu mai m-a uitat.

Fusesem mort, viteazule, și-am înviat.

«Gazeta literară», an. X, nr. 28,11 iulie 1963, p. 1.
Datată: Iulie 1963.

PLECAREA

Se-nalță, iată-i, ridicăți în zare,
Cocorii-n rânduri călătoare.
S-au adunat, când a-nceput să plouă,
Să plece către țară nouă.
La noi e frig, și zilele-s mai rare,
Mocnite-n șase luni de-ntunecare.
Și vânturile-s aprigi.
Ii cheamă cerul caldei Africi.
La noi îngheață apele ca sticla,
Și-n șesul mort împărătește sihla,
Și vulturii rămân pe creasta șuie.
Nici aripile lor, când suie,

Nu sunt mai slabe-n slăvi ca ale voastre.
Dar ei străpung văzduhurile-albastre
Mai sus ca voi, și poate că prin vânturi
Să fi ajuns și-ntr-alte noi pământuri,
Dar încruntați, scrâșniți în plisc,
înfruntă vremea-ncremeniți pe pisc.
Voi părăsiți clopotnița din sat,
Cu nepăsare, și-ați zburat.
Erați aci, unde-i prăpăd și moarte,
Și astăzi, fericiți, sunteți departe,
Acolo unde-i bine,
Și zilele cu soare sunt senine.
Când piaza-rea ne paște,
Voi pescuiți în zmârcuri, pe-acolo, șerpi și broaște.
Doar vrăbiile, biete, sărace,
Rămân cu noi, cu gerul să se-mpace,
Flămânde și gingașe,
Și tremurând, desculțe și-n cămașe.

PARCĂ

închide cartea, rândul ți se-ncurcă,
Nu mai deosibești ce urcă
Și scade-n seva ei,
Ori dacă gândul cărții are trei
Corzi în arcuș, sau șapte,
Că s-a făcut și-n cartea asta noapte,
Ca și-n grădină și în casă.
Și gândul cântecului vrea să iasă
Și nimerește-n câte părți,
Ca fluturele,-ntr-alte nopți, dintr-alte cărți.

«Gazeta literari», an. XI, nr. 23,6 iunie 1964, p. 1.

INGANARE

Ziua-nflorește-albastră în noaptea din fereastră.
Zăbranicul perdelei trăsare-ncet și rece
Și, fragedă, lumina în sânul nopții trece,
întregul cer se-așază la geamuri ca o glastră.
Mai treaz în cuibul lumii cu stelele-am durai
Și-am priveghiat cu ele până-n apusul lor.
Mă simt mai tânăr parcă și parcă mai curat,
Că timpul curge-n jghiabul veciei mai sonor.

Când mi-a murit nădejdea și când a înviat?

«Gazeta literari», an. XI, nr. 12,19 martie, 1964, p. 1.

PASTEL

Mai noua dimineată rămâne-n amintirea ,
Plutașilor pe ape, din zori, la-ntâiul ceas.
Cântau, la deșteptare, cu toată omenirea,
Cu vâslele lăsate-n oglinda de atlas.
Făcând ecoul aripi de stoluri călătoare,
Venea ca de departe și parcă din trecut.

S-au răzvrătit în clocot talazele-n vâltoare,
De s-a pierdut și pluta și vocile-au tăcut?

«Gazeta literari», an. XI, nr. 15,9 aprilie 1964, p. 1.
Datați: April 1964.

FLUTURE, TU

Fluture, tu, pe unde prin perdea
Putuși intra-n chilia mea?

Ce știri mi-aduci din primăvară,
Frumosule de catifea solară?
Echer plăpând te-ai și prins de părete,
Uitându-te la cărți și la caiete
Cu ochii-aprinși ca jarul de rubin.
Ai și tu o chemare? Ai și tu un destin?

Deschideți-i fereastra dintre ramuri
Să nu-și lovească frăgezimea-n geamuri.
Puiul luminii caută-ntr-afară.
Lovit în frunte poate să și moară,
Aci, în foișorul nostru din cărare,
Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
Decât pe înserate vreo stea sau câte-o floare.

«Gazeta literari», an. XI, nr. 14,2 aprilie 1964, p. 1.
Datată: *April*.

ÎNTOARCERE LA BRAZDĂ

Pământ al țării mele și al meu,
Nu m-ai uitat? E pasul meu. Sunt eu,
Cea mai nevrednică odraslă de plugar.
Primește-mă, preabunule, în brațe, la hotar.

Am hoinărit până la Marea mare,
Peste mai multe rânduri de hotare,
Cu fluierul, cu câinele-asmuțitul,
în brâu și cu tovarășul cuțitul.
C-am învățat din vreme, de la tata,
Să-1 sufăr fără teacă și de luptă gata.

Am tras și eu în tine o brazdă, nu degeaba.
Mă asupra nevoia, mă-nghesuise graba.
Am pus altoaie-n spin și mă răcine.
Primește-mă, Pământule, cu bine.

Fusei un pom hoinar în lumea toată.
Cu poamele mai rumene câteodată.
Simțindu-le din ramuri cum se coc
Și-ntinerit, dar trist de-atât noroc.
Mai ridicat cu poamele-n lumină,
Copacul mă durea din rădăcină,
Căci scânteiat de stelele streine,
Pământule de-acasă, ea rămăsese-n tine.

«Gazeta literară», an. XI, nr. 11,12 martie 1964, p. 1.
Datată: *București, 9 martie 1964*.

BADE IOANE...

Bade Ioane, m-aș gândi să-ți fac
Un cântec nou, de ți-ar mai fi pe plac.
Dă-ți de la buze buciumpul deoparte,
Că sună prea departe.
Eu ți-aș cânta mutește, cu slove ca de carte..
Cum ți-ar plăcea ca ghiersul să mai fie?
De bărbăție și de vitejie?
Bărbat ai fost, o spune
Pământul tău, muncit și-n rugăciune.
Că ți-ai purtat prin veacuri, greu, povara,
Mărturisesc ogoarele și țara
Clădită-n suferință și răbdare.
I-ai dat și sânge, și sudoare.

Când ceasul dezrobirii ți-a sunat,
Și sânge și sudori le-ai înviat.
Ți-ai deșteptat și morții, și cu toții
V-ați dovedit măreți și strănepoții.

Să-ți fac un cântec? Vorbele-mi sunt goale
Și nu au frumusețea din cântecele tale.

«Viata militari», an. XVII, nr. 3, martie 1964, p. 3.

INSCRIȚIE PE CUTIA DE POȘTĂ

Scriitoru-i răsplătit
In ce scrie, omenește;
Nu că lumea l-a citit,
Dar că omul îl iubește.

Când te-ajunge vreo scrisoare
De la munca orișicare, —
Slove de necunoscuți, —
Gândul simte și tresare.
O deschizi și o săruți.

«Contemporanul», nr. 17,24 aprilie 1964, p. 1.
Datată: București, 22 aprilie 1964.

CÂNTECELE MELE

Pe la geamurile voastre
Care-au stat întunecate,
Trec și astăzi, pe-nnoptate,
Și le văd acum albastre.

Pe la ușile-ncuiate,
Pe dureri și osemite
Se-aud voci și-aud cuvinte
Din cântările uitate.
Dar prin geamuri și prin uși,
Șchiopătând prin bătătură,
Cântecele mă murmură
Din cimpoaie și arcuș.

«Contemporanul», nr. 18,1 mai 1964, p. 1.

ROMANȚĂ DE MAI

Văzându-te plecată pe carte sau pe ac,
Gingașe copilandră, Ia casa din dantele,
De câte ori pornisem șovăitor să-ți fac
Mărturisirea mută-a neliniștilor mele!

Apropiindu-mi umbra de frunza ruginită
A pomilor de aur cu ciucuri de azur
Și cu ciorchinii-n streășini, simțeam o nesfârșită
Nevoie, cartea, acul și ghemul să le fur,
Ca să te uiți la lucru și slovă mai puțin.

Căutătura numai de-o clipă, dimineața,
Nu mi-e de-ajuns, cu toate că gândul tău senin
Cu zâmbetul lui fraged îmi îmblânzește viața.

Îți pregătisem parcă și-un cântec în neștire,
Pe când suna cavatul departe, dintre Alpi,
Oprîți ca niște căduri, în șir, de coviltire,
Și se jucau în aer, pe sus, vulturii albi.

Dar ajungând în dreptul ferestrei cu glicine,
Mă încerca mustrea căderii în ispită,
Că iar a fost lumină o noapte-n geam la tine
Și-am mai pierdut o noapte întreagă nedormită.

Fribourg, 1906

«Gazeta literară», an. XI, nr. 18,30 aprilie 1964, p. 1.

SILABE
(1965)

MAMA ȚARĂ

Maică, mulți te-au dușmănit
Că ești neam blagoslovit.
Unde sapă sapa locul
Sare din pământ norocul.
Ai pământ și ape multe,
Vântul stă să ți le-asculte,
Și izvoare
Călătoare.

Crapii-n ele-s cât berbecii,
în pomi, piersici cât dovlecii,
Pepenii, de zahăr roșu,
în grâu, spicul cât cocoșu.
Pui un bob, din el răsare
Mia de mărgăritare:
Dulce binecuvântare.
Fiecare fir de vânt
îl adie un descânt,
Fiecare stea de sus
îl mângâie cum l-ai pus.
Noaptea-1 coace și ea, luna,
Caldă lui întodeauna
Și pe câmp cu ceru-n față
Câmpul pletele-și răsfată,
în adâncul lui tresare
Altă vatră de izvoare
(Ți-a făcut destinul semnul)
Untul negru, undelemnul.

Florissant, 23 august 1964

«Gazeta literară», an. XI, nr. 36,3 septembrie 1964, p. 1.

Cu opaiț și cu lună,
Ne-am scris nopțile-mpreună.
Și la rău, ca și la bine,
Nu preș m-am uitaî îa mine,
Ascultând numai povața:
Omul să-și muncească viața.
Mi-am muncit-o — și atât —
Ca să-mi treacă de urât.

21 mai, dimineața

«Contemporanul», nr. 21,22 mai 1964, p. 1.

MULȚĂMITĂ

Mi-a ieșit în drum cu bine
Fata donițelor pline,
Aducând de la izvor
Apă vie tuturor
De la seceră și coasă
Fata ochiului frumoasă,
Zveltă, naltă și ușoară
Cu glezne de căprioară.
Și desculță parcă zboară.
Mulțumescu-ți, Păpădie,
Că mi-ai dat să sorb și mie,
De-atunci mintea mi-e mai vie
Și o nouă fericire
Mi se-așterne pe psaltire.
Toate-mi ies mereu din plin,
înmulțite cum îmi vin.